

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/205/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8111214884
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandravá
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8111214884.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandravej a sudcov JUDr. Petra Štraku a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcu Československá obchodná banka, a. s., so sídlom Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36 854 140, zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Vilímom, so sídlom Michalská 9, 811 01 Bratislava proti žalovanému E. U., nar. XX.XX.XXXX, štátnemu občanovi J. republiky s trvalým pobytom evidovaným na adrese T. XXXX/XX, XXX XX H., toho času na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníčkou E. U., nar. X.X.XXXX, T. XX, XXX XX H., o zaplatenie sumy 412,69 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16C/245/2011-68 zo dňa 12.6.2012 takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žalobného návrhu v prevyšujúcej časti .

II. Z r u š u j e rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia sa vec v r a c i a prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že „žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 412,69 Eur s úrokom vo výške 16,90 % ročne zo sumy 165,97 Eur od 28.02.2011 do zaplatenia, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 165,97 Eur od 28.2.2011 do zaplatenia, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 64,72 Eur od 28.02.2011 do zaplatenia a 25 % úrokom ročne zo sumy 80,08 Eur od 27.02.2011 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobný návrh zamietaj.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 24,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 89,50 Eur, od 3 dní od právoplatnosti rozsudku“.

Okresný súd priznal tak žalobcovi uplatnenú istinu, zmluvne dohodnuté úroky do 27.02.2011 vo výške 58,54 Eur, úroky z omeškania zúčtované do 27. 02. 2011 vo výške 43,38 Eur, poplatok vo výške 64,72 Eur, debetný zostatok vo výške 80,08 Eur, ako aj nárok na zmluvne dohodnutý u úrok z istiny. Čo sa týka úroku z omeškania, tak priznal žalobcovi vo výške 9 % ročne zo sumy 165,97 Eur a zúčtovaných poplatkov 64,72 Eur. Nepriznal tak nárok na úrok z omeškania zo zmluvou dohodnutých úrokov.

Prvostupňový súd vychádzal zo skutkového stavu, podľa ktorého žalobca a žalovaný uzatvorili zmluvu o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB - dňa 11. 11. 2005 na základe ktorej sa žalobca zaviazal viesť pre žalovaného bežný účet. Podľa bodu IV. predmetnej zmluvy sa zaviazal žalobca na základe žiadosti žalovaného vyhodnotiť možnosť poskytnúť mu povolené prečerpanie k účtu, v prípade splnenia podmienok s ním uzatvoriť zmluvu o povolenom prečerpaní bežného účtu.

Zmluva o povolenom prečerpaní účtu bola uzavretá 13. 07. 2006 na základe ktorej žalobca povolil žalovanému prečerpať bežný účet do výšky úverového limitu 5.000 Sk s tým, že úroková sadzba ku dňu otvorenia účtu povoleného prečerpania bola vo výške 11,60 % ročne.

Ďalej mal za preukázané, že žalobca oznámil žalovanému písomnosťou zo dňa 30. 06. 2009, že z dôvodu nevyrovnania dlhu na bežnom účte stal sa celý jeho záväzok voči žalobcovi splatným k 31.05.2009. Z predloženej špecifikácie žalobcu zostatku dlhu vyplynulo, že žalovaný dlhuje žalobcovi istinu z úveru vo výške 165,97 Eur, titulom zúčtovaného dohodnutého úroku z úveru k 27. 02. 2011 sumu 58,54 Eur, titulom zúčtovaného úroku z omeškania k 27. 02. 2011 sumu 43,38 Eur a titulom poplatkov k 27. 02. 2011 sumu 64,72 Eur, debetný zostatok na účte vo výške 80,08 Eur. Poukázal, že podľa podmienok na povolené prečerpanie bežného účtu je majiteľ účtu povinný zabezpečiť v dohodnutých dňoch splatnosti na svojom bežnom účte, ku ktorému je poskytnuté povolené čerpanie, dostatok disponibilných peňažných prostriedkov na automatickú úhradu úrokov a splátok povoleného prečerpania, vrátane vzniknutých úrokov z omeškania. Čerpané peňažné prostriedky až do výšky úverového limitu sa úročia úrokovou sadzbou dohodnutou v zmluve (body II, VIII, VI).

Na takto zistený skutkový stav prijal právny názor, podľa ktorého žalobca predmetom činnosti ktorého je aj poskytovanie úverov vstúpil so žalovaným do záväzkového vzťahu poskytnúc mu možnosť čerpať peňažné prostriedky a v rozsahu prevyšujúcom sumu vlastných prostriedkov žalovaného na bežnom účte, čím mu poskytol úver závislý na bežnom účte. Žalovaný si neplnil svoju povinnosť a žalobca úver vyhlásil za splatný. Nárok žalobcu považoval za dôvodný okrem nároku na úrok z omeškania prevyšujúci úrok z omeškania zo sumy 165,97 Eur istiny a zúčtovaných poplatkov 64,72 Eur. Nárok na úrok z omeškania zo zmluvne dohodnutých úrokov žalobcovi nepriznal s poukazom na ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že veriteľ nemá právo nárokovať si voči dlžníkovi príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z omeškania z dohodnutých úrokov, pretože Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník to neumožňujú, neupravujú sankčný nárok pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Branie úrokov z úrokov - anatocizmus bolo zakázané už podľa rímskeho práva. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky 35Odo/101/2002, 29Odo/689 /2006.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu priznať súd plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti. Priznal tak žalobcovi trovy konania za zaplatený súdny poplatok o vo výške 24,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 89,50 Eur s povinnosťou žalovaného zaplatiť ich žalobcovi v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a to proti výroku, ktorým bol žalobný návrh v prevyšujúcej časti zamietnutý. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok.

V odvolaní ďalej uviedol, že prvostupňový súd zamietol jeho návrh v časti úrokov z omeškania s úroku z úveru s tým, že nemá právo ako veriteľ si nárokovať právo voči dlžníkovi príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z omeškania z dohodnutých úrokov pretože Občiansky ani Obchodný zákonník to neumožňujú. S takýmto názorom odvolateľ nesúhlasí a domnieva sa, že takáto situácia by sa mohla vzťahovať iba v prípade, ak by požadoval úroky z omeškania z už vyčíslených úrokov z omeškania.

Poukázal na to, že nárok na úroky z omeškania z úrokov z úveru ako peňažného plnenia opiera o zákonné ustanovenia Obchodného zákonníka podľa § 369. Žalobou uplatnený nárok je treba

posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, podľa ktorého je zmluva o úvere takzvaný absolútnym obchodom a on uplatnil nárok na úroky z omeškania v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa definície zmluvy o úvere je úrok z omeškania sankciou za nesplnenie záväzku a dlžník je povinný zaplatiť úrok z omeškania z každého peňažného plnenia, so splnením, ktorého je v omeškaní.

Podľa názoru žalobcu prvostupňový súd tak nesprávne právne vec posúdil a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec v rozsahu suspenzívneho (odkladného) účinku odvolania v zamietavom výroku, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania (§ 206 O.s.p.), pretože žalovaný odvolanie nepodal a dospel k záveru, že rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žalobného návrhu v prevyšujúcej časti je vecne správny (§ 219 O.s.p.).

Odvolací súd postupom podľa § 213 ods. 2 O.s.p. oboznámil účastníkov konania s možnosťou odlišného právneho posúdenia vo veci pokiaľ ide o otázku možnosti priznania úrokov z omeškania z úrokov, ak úroky predstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku, respektíve nedošlo k ich účinnému dojednaniu (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Žalobca podal písomné vyjadrenie, v ktorom vyslovil názor, že úroky nepredstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože v zmluve o povolenom prečerpaní boli úroky z úveru výslovne dohodnuté s tým, že sadzba je 11,6 % ročne je platná do doby pokiaľ si zmluvné strany nedohodnú inú sadzbu spôsobom uvedeným v Obchodných podmienkach, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a s ktorými bol žalovaný vopred oboznámený. Poukázal na to, že žalovaný bol oboznámený o avizovanej zmene výšky úrokovej sadzby prostredníctvom výpisov, pričom v prípade, že nesúhlasil s navrhovanou zmenou, mohol písomne vyjadriť svoj nesúhlas. Spôsob zmeny úrokovej sadzby podľa názoru odvolateľa nie je možné považovať za neprijateľnú podmienku, ktorá by spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Kto poskytuje úver v rámci podnikateľskej činnosti má nárok na odplatu za jeho poskytnutie a to v podobe úrokov z úveru.

Žalovaný sa nevyjadril k možnosti odlišného právneho posúdenia veci.

Odvolací súd nepopiera správnosť tvrdení žalobcu, že úver poskytol v rámci svojej podnikateľskej činnosti a má nárok na odplatu za jeho poskytnutie a to v podobe úrokov z úveru. Nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že úver je odplatným právnym úkonom. Odplatu (cenu) predstavujú spravidla úroky. Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky (§ 487 Obchodného zákonníka).

Kauza úverového právneho vzťahu spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia peňažných prostriedkov má dlžník (prijímateľ úveru) platiť úroky. Účastníci úveru pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje (úverové obdobie); v takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov (porov. Štenglová/Plíva/Tomsa a kol., Obchodní zákonník, komentár 9. vydání C.H.BECK str. 1153).

Úverové obdobie teda čas, na ktorý sa peňažné prostriedky poskytujú medzi podstatné náležitosti úveru nepatrí. Pokiaľ však si účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby (do splatnosti úveru) nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie po splatnosti úveru úroky z omeškania. Ide o odlišný inštitút oproti odplatným úrokom a ten má sankčnú povahu. Jeho typickým znakom v občianskoprávných veciach je jeho administratívny strop (limit).

S poskytnutím peňažných prostriedkov sa viaže aj povinnosť platiť úroky z úveru (§ 497 Obchodného zákonníka). Úroky v tomto prípade sú osobitnou peňažnou náhradou, súvisiacou s poskytnutím

finančných prostriedkov. S omeškaním s úhradou úroku je možné požadovať platenie úrokov z omeškania z nezaplatených úrokov (§ 369 v spojení s § 502 Obchodného zákonníka). Ak je dlžník v omeškani so splnením peňažného záväzku (§ 369 ods.1 Obchodného zákonníka), je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania. Pri úrokoch z poskytnutého úveru je možné pri omeškani požadovať z týchto zmeškaných úrokov úroky z omeškania.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.

Žalobca požaduje úrok z omeškania z úrokov s tým, že úroková sadzba úrokov z úveru bola výslovne dohodnutá sadzba 11,60 % ročne bola platná v čase otvorenia účtu a o zmene výšky úrokovej sadzby na výšku 16,90 % ročne mal byť žalovaný oboznámený prostredníctvom výpisov z účtu a v prípade, ak s tým nesúhlasil mohol písomne vyjadriť svojich nesúhlas.

Podľa zmluvy o povolenom prečerpaní si účastníci dohodli úrokovú sadzbu vo výške 11,6 % ročne do doby, pokiaľ zmluvné strany nedohodnú inú sadzbu spôsobom podľa článku IV. bodu 5 Obchodných podmienok pre povolené prečerpanie bežného účtu.

O tom, že ide o spotrebiteľskú zmluvu by nemali byť žiadne pochybnosti. Zmluva bola uzavretá 13.7.2006 (čl.11). Ustanovenia § 23a zákona č.634/1992 Z.z o ochrane spotrebiteľa upravovalo, že spotrebiteľskými zmluvami zo zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným z spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 23a zákona č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (prvý) (1) Typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, účinného ku dnu uzavretia zmluvy (ďalej len „OZ“). zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Žalobca pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Naopak žalovaný nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalobcovi je preto dôvodné priznať postavenie dodávateľa a žalovanému postavenie spotrebiteľa. Zmluva o poskytnutí povoleného prečerpania odkazuje na Obchodné podmienky, ktoré sú však pripravené vopred a spotrebiteľ a teda žalovaný nemá možnosť ovplyvniť ich obsah. V danom prípade ide o zmluvu vopred naformulovanú, štandardnú.

Všeobecné obchodné podmienky by mali zmluvu len dopĺňať a bežne sa priemerní spotrebiteľia spoliehajú na vysvetľovaciu funkciu všeobecných obchodných podmienok. Navyše odvolací súd objektívne považuje všeobecné podmienky za neinkorporované do zmluvy, pretože niet platnej inkorporačnej doložky. Žalobca síce má v spodnej časti textu zmluvy o bežnom účte a balíku produktov

v článku V. bod 2 text pripodobňujúci klauzulu o tom, že spotrebiteľ je oboznámený so všeobecnými podmienkami. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na to, že v danom prípade sa zmluvné strany (žalobca a žalovaný) dohodli na režime navyšovania úrokovej sadzby, k uvedenému sa žiada uviesť, že všeobecné obchodné podmienky, ak sa majú stať súčasťou zmluvy, môže sa to udiať prostredníctvom transparentnej inkorporačnej doložky. Netransparentnú inkorporačnú doložku zároveň súd judikoval ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 135/2012 zo dňa 13.6.2013).

V predmetnej veci nie sú Obchodné podmienky žalobcu zo dňa 01.01.2004 podpísané spotrebiteľom (nebol súdu predložený žiaden takýto dôkaz). Obchodné podmienky pre povolené prečerpanie bežného účtu (č.l. 100-102) sú bez podpisu. Tak existuje (objektívne) nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ ich bude považovať za osobitnú časť, ktorá ak nie je podpísaná, neplatí. Podľa § 40 ods. 3 OZ zákon vyžaduje podpis, ak je pre platnosť právneho úkonu predpokladaná písomná forma (porov. uznesenie NS SR 2Cdo 245/2010). Písomná forma je zachovaná, ak je obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami (rozhodnutie vo veci 2Cdo 245/2010).

Takúto netransparentnú inkorporačnú doložku je preto dôvodné označiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu netransparentnosti, a preto neplatnú (§ 53 ods. 1, OZ). K nedodržaniu písomnej formy klauzuly vo všeobecných podmienkach porov. aj uznesenie NS SR vo veci 2Cdo 245/2010 Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané a súdna prax ich môže judikovať so zreteľom na skutkové a právne okolnosti prípadu. Súdny členský štát môžu judikovať, ktoré zmluvné podmienky sú nekalé (porov. C 237/02, Freiburger Kommunalbauten cit. „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú.“

Neprijateľná inkorporačná doložka nemohla privodiť viazanosť všeobecných obchodných podmienok, a teda ani ustanovení o navýšení úrokovej sadzby požadovanej žalobcom a teda aj sankcie za jej neplnenie v podobe úroku z omeškania. Takéto dojednanie nemôže žalovaného zaväzovať, pretože nie je obsiahnuté v žiadnom akte, ktorý by odporcu zaväzoval. Takýmto aktom nie sú obchodné podmienky, ktoré nie sú podpísané (§ 40 ods. 1, 3 OZ ; porov. 2Cdo 245/2010) a navyše bez platnej inkorporačnej doložky.

Podľa § 40 ods. 3 OZ, písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou; ak právny úkon robia viaceré osoby, nemusia byť ich podpisy na tej istej listine, ibaže právny predpis ustanovuje inak. Podpis sa môže nahradiť mechanickými prostriedkami v prípadoch, keď je to obvyklé. Obchodné podmienky pre povolené prečerpanie bežného účtu žalovaný nepodpísal a tak pre nedodržanie zákonom vyžadovanej písomnej formy nejde o platný právny úkon.

Niet pochyb o tom, že informácia o úrokoch, poplatkoch má podstatný význam z dôvodu, že prispieva k transparentnosti a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný však takúto možnosť nemal. Výpisy z účtu povoleného prečerpania zasielané žalovanému ako majiteľovi podľa Obchodných podmienok pre povolené prečerpanie bežného účtu a skutočnosť, že žalovaný nevyslovil svoj nesúhlas s navýšenou úrokovou sadzbou nemožno považovať za nahradenie dohody zmluvných strán o jej výške.

Pokiaľ by aj žalobcovi prináležalo priznanie úrokov z omeškania z dohodnutej úrokovej sadzby 11,60 % ročne, odvolací súd pripomína rozsudok SDEÚ C-618/10 Banco Espanol, podľa ktorého neprijateľnú zmluvnú podmienku meniť do prijateľnej podoby je neprípustné a v rozpore s cieľom čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/134 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Pokiaľ ide o priznaný úrok z omeškania, odplatný úrok a poplatky, tieto odvolací súd vzhľadom na suspenzívny účinok odvolania nemohol podrobiť preskúmaniu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v napadnutom zamietavom výroku žalobného návrhu v prevyšujúcej časti potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods.1 O.s.p.).

Rozhodnutie prvostupňového súdu o trovách konania, o ktorých prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. považuje odvolací súd za predčasné.

Prvostupňový súd sa nezaoberal v prejednávanej veci možnosťou aplikácie § 150 ods.2 O.s.p., ktorá umožňuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok konania a zodpovednosti za zavinenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, kedy ich môže súd nepriznať alebo znížiť. Keďže sa prvostupňový súd s aplikáciou ustanovenia § 150 ods.2 O.s.p. nevyporiadal, jeho rozhodnutie o náhrade trov konania je z tohto pohľadu predčasné, a preto nepreskúmateľné.

Za tohto stavu odvolací súd rozsudok vo výroku o trovách konania zrušil v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písmeno f/ O.s.p. a vec vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou prvostupňového súdu bude teda opätovne rozhodnúť o trovách konania, ale sa musí vyporiadať s možnosťou aplikácie § 150 ods.2 O.s.p. Zistiť dôsledne či nejde o prípad pre možnosť aplikácie predmetného zákonného ustanovenia.

Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 :0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.